

Arrest

nr. 197 930 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 december 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.S.M.I. (verzoeker) als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/08/2015
Overdracht CGVS: 02/02/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 mei 2016 van 10.42u tot 12.58u en van 13.41u tot 16.45u, en werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Joost Depotter loco Meester Sylvie Micholt was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 18 oktober 1986 te Bagdad. U trouwde in 2009 met uw vrouw (A.H.S.A.) (O.V. (...)), waarmee u drie kinderen kreeg, T., W. en B. B. werd op 21 mei 2016 geboren in België. U heeft vier zussen, M., A., H. en N., en drie broers, Wi., Y. en K. U woonde in Zafaraniya met uw ouders, broers, oom Ali (O.V. (...)), zijn eerste vrouw Bo. en hun kinderen. U liep school tot en met het tweede jaar lager middelbaar onderwijs en werkte daarna als loodgieter. Tegelijkertijd hielp u in het vastgoedkantoor in Zafaraniya van uw vader Mousa en uw oom Ali. Uw broer Y. en een bediende L. werkten daar ook af en toe. Uw broer Wi. werd in 2006 ontvoerd en vermoord door Jeish al Mahdi omwille van sektarische redenen. Op 10 maart 2013 kwamen enkele onbekenden het vastgoedkantoor van uw vader en oom binnen. De leider, Salman (a.H.), bleek een machtig man binnen de regering en Badr-organisatie en eiste één van de grootse gronden uit Zafaraniya op. Uw vader en oom weigerden aan de gevraagde corruptie mee te werken. De man waarschuwde dat hij binnen de twee dagen een pletwals op de grond wenste te zien en vertrok. Rond 24 uur diezelfde avond kwamen er leden van de inlichtingendienst van de wijk uw vader en oom halen voor ondervraging. Het hoofd van de inlichtingendienst bleek Aqil te zijn, de broer van Salman. Uw vader en oom werden bedreigd, geslagen en verplicht Salman te gehoorzamen en de grond op zijn naam te plaatsen. Twee uur later werden ze vrijgelaten. In de ochtend besloot uw vader met zijn gezin naar Dora te verhuizen. Uw oom Ali trok met zijn eerste vrouw en kinderen in bij zijn tweede vrouw, Zahraa (O.V. (...)), in Ameriyah. Uw vriend L. liet u de daaropvolgende dag weten dat jullie woning in Zafaraniya werd doorzocht, vernield en beschoten. Er werd ook op de deur geschreven: ‘Matloub’ (‘gezocht voor bloed’). Eens in Dora ontving uw vader twee dreig telefoons. Op 28 mei 2013 ontploften in Dora twee bembommen die, zo meent u, tegen uw familie gericht waren. De eerste bom ontplofte namelijk vóór de winkel van uw broer Y., de tweede vlak voor jullie huis. Y. kwam om het leven, samen met acht andere slachtoffers. Er vielen verder 35 gewonden, waaronder uzelf. U raakte gewond toen u na het horen van de eerste ontploffing naar buiten liep en op dat moment de tweede bom ontplofte. Na de aanslag trokken jullie in bij uw oom Khalil in Ameriyah. Wanneer u na twee maanden hersteld was van uw verwondingen, besloot u met uw gezin naar Turkije te trekken. Jullie werden naar Erbil gevoerd waar u een tijdelijke verblijfsvergunning had. Vervolgens trok u met de bus naar Turkije. Op 27 juli 2015 trokken jullie via Griekenland en de Balkanroute verder tot in België. U kwam in België aan op 31 juli 2015 en diende, net als uw vrouw, op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in. Uw oom Ali en zijn vrouw Zahraa kwamen eveneens naar België en dienden hier op 4 augustus 2015 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 09/02/2012), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 16/06/2005), woonstkaarten op naam van uw vader (d.d. 02/10/2010), uw broer Y. (d.d. 16/09/2012) en van uzelf (d.d. 16/09/2012), de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, een medisch rapport van het Rode Kruis, foto’s van uw broer Y. en een politierapport omtrent de bomaanslagen. U legde verder kopieën voor van de eerste pagina van uw paspoort en deze van uw vrouw en kinderen, de overlijdensaktes op naam van Y. (d.d. 29/05/2013) en Wi. (d.d. 20/06/2006), een uittreksel van overlijden op naam van Wi., een autopsierapport betreffende Wi. en de Belgische geboorteakte van uw dochter B.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De moord op Wi. in 2006 wordt door het CGVS niet betwist. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenis dient evenwel te worden opgemerkt dat de dood van Wi. geen directe vluchtaanleiding vormde voor u of iemand anders van het gezin. U legde uit dat er geen reden was voor de dood van Wi., behalve dat jullie soenniet waren in een sjitische wijk, namelijk Twarth wijk (CGVS 15/18940, p. 6). Jullie verhuisden, konden de draad van het leven opnieuw oppikken en ongestoord verder leven tot 2013. De problemen die u in 2013 ondervond, staan bovendien los van de moord van Wi., hetgeen u ook zelf bevestigde (zie CGVS, p. 17). Men kan bijgevolg aannemen dat Wi. het slachtoffer werd van het algemeen sektarisch geweld dat toen woedde, en dat jullie aldus niet specifiek gevisieerd werden door Jaish al Mehdi. Uw vrees dienaangaande kan derhalve niet meer als actueel beschouwd worden. De documenten die u neerlegde in verband met de dood van Wi. wijzigen hier niets aan. De kopie van de overlijdensakte en het uittreksel van overlijden tonen aan dat Wi. om het leven kwam, hetgeen ook wordt aangenomen door het CGVS. Ook het autopsierapport wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie gezien het zich niet uitspreekt over de omstandigheden van de dood van Wi. Uit uw verklaringen noch uit de voorgelegde stukken aangaande de dood van Wi. kan in uw hoofde worden besloten tot een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u in 2013 kende moet voorts worden opgemerkt dat , zowel uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als deze op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), blijkt dat u zich volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze aangehaald door uw oom (A.I.M.a.M.). Er dient in casu te worden opgemerkt dat in hoofde van uw oom werd beslist tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar u geen eigen, andere motieven aanhaalt, kan dan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw oom (A.I.M.a.M.).

De motivering genomen in zijn hoofde luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen omtrent de problemen die u heeft gekend in Irak bleken namelijk in het geheel niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw neef Salam (O.V. (...)) en diens vrouw (H.S.A.) (O.V. (...)), en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Vooreerst blijken jullie het niet eens te zijn over wie in het immobiënkantoor werkte op het moment van de inval van Badr-organisatie. Zo verklaarde u dat u de eigenaar van de zaak was en dat uw broer Mousa en een bediende L. voor u werkten (CGVS, p. 7). Uit de verklaringen van uw neef Salam en diens vrouw bleek daarentegen dat zijn vader, uw broer, Mousa, de eigenaar van de zaak was en dat ook Salam zelf in de zaak werkte. Bovendien zou niet L. maar Salam aanwezig geweest zijn op het moment van het bezoek van Badr (CGVS Salam, p. 12 en 22).

Het mag reeds ten zeerste verbazen dat jullie niet in staat blijken éénsluidende verklaringen af te leggen over wie de eigenaar was van het immokantoor noch over de rol van Salam binnen dit kantoor en zijn aanwezigheid op het moment van het bezoek van Badr.

De kaart van de kamer van koophandel die u voorlegde kan hierover ook geen uitsluitel bieden. De kaart toont namelijk niet aan dat u de eigenaar van de zaak in kwestie was, wie de overige werknemers van de zaak waren of wie aanwezig was tijdens het bezoek van Badr. De kaart kan hoogstens aantonen dat u aangesloten was bij de Kamer van Koophandel.

Voorts lopen ook jullie verklaringen aangaande de arrestatie van uzelf en Mousa door de veiligheidsdiensten sterk uiteen. Zo legde u uit dat jullie deur met veel geweld werd ingebeukt en dat meer dan tien mensen, gewapend met pistolen en automatische geweren, binnenvielen. Ze vonden u onmiddellijk in de woonkamer en vroegen waar uw broer, die zich op dat moment in zijn slaapkamer bevond, was. De vrouwen gilden, werden geslagen en bedreigd, zo beschreef u (CGVS, p. 17). Uw neef schetste daarentegen een gans ander beeld. Zes à zeven leden van de inlichtingendienst van de wijk belden aan, waarna zijn vader Mousa opendeed en werd gevraagd mee te gaan voor kleine inlichtingen. Vermits de mannen ook u wilden ondervragen, verwees Mousa hen door naar uw woongedeelte van het huis. Er werd helemaal geen geweld gebruikt, aldus Salam (CGVS Salam, p. 23-24).

Ook Huda, de vrouw van Salam, bevestigde dat er geen schade aan de woning werd toegebracht, dat alle vrouwen sliepen op het moment van de arrestatie en dat zij dan ook niet geslagen werden of aan het gillen waren (CGVS Huda, p. 18). Zahraa bevestigde dan weer uw verhaal maar kon geen details geven (CGVS Zahraa, p. 18-20). Dat jullie een dermate verschillende voorstelling geven van een gebeurtenis waarbij jullie allen aanwezig waren, is vanzelfsprekend zeer merkwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas niet in het minst.

Tussen de vermeende arrestatie in maart 2013 en de latere ontploffingen in Dora in mei 2013 zouden jullie geen problemen gekend hebben, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Uw neef Salam vertelde echter dat zijn vader Mousa in die periode twee dreig telefoons kreeg van Badr-organisatie. Hoewel Salam niet wist of u daarvan op de hoogte was, wist hij wel te vertellen dat u en uw broer regelmatig contact hadden (CGVS Salam, p. 25). Dat u, die verklaarde dat u samen met uw broer uit Zafaraniya wegvluchtte omwille van dezelfde problemen met Badrorganisatie, aldus niet op de hoogte geweest zou zijn van de telefonische bedreigingen die uw broer zou gekregen hebben, is dan ook weinig waarschijnlijk. Bovendien is het vreemd dat Badr uw broer zou bellen en bedreigen, terwijl u naar eigen zeggen de eigenaar van de zaak was.

Ook wat de overige feiten betreft, wijken jullie verhalen opnieuw van elkaar af. Zo getuigde u dat u, samen met uw eerste vrouw Bouchra, jullie kinderen en de familie van uw broer Mousa, van Zafaraniya naar Dora verhuisde. Op het moment van de ontploffingen was u op bezoek bij Zahraa maar enkele van uw kinderen bevonden zich wel degelijk in Dora. Uw zoon Mahmoud liep als reactie op de eerste ontploffing het huis uit en werd gewond toen op dat moment de tweede bom ontplofte.. Ook uw zoon Omar raakte gewond (CGVS, p. 15). Echter, volgens Salam zou u na de arrestatie door de veiligheidsdiensten bij Zahraa in Ameriyah gaan wonen zijn, en zou u derhalve nooit in Dora gewoond hebben (CGVS Salam, p. 20). Ook uw eerste vrouw en jullie kinderen woonden niet in Dora. Bijgevolg waren ook geen van uw kinderen betrokken bij de ontploffing (CGVS Salam, p. 26). Huda geconfronteerd met uw stelling dat Mahmoud en Omar gewond geraakten, stelde ook zij dat er geen van uw kinderen in Dora woonden of aanwezig waren tijdens de aanslagen (CGVS Huda, p. 23). Deze tegenstrijdigheden zijn uiteraard frappant. Jullie waren het wel eens over de doden en gewonden binnen het gezin van Mousa: zo overleed Y. en geraakten Salam en zijn moeder gewond. Opmerkelijk is evenwel dat Salam, volgens zijn getuigenis, op identiek dezelfde manier gewond geraakt zou zijn als uw zoon Mahmoud (CGVS, p. 15 en CGVS Salam, p. 21). Dit doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. De verklaringen van Huda boden evenmin uitsluitel. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat de eerste bom ontplofte vlak voor de winkel van Y., wat zij daarna onmiddellijk aanpaste en beweerde: 'tussen het huis en de winkel, een afstand' (CGVS Huda, p. 21). Haar gevraagd of de bommen mogelijks toevallig dichtbij jullie woning en winkel lagen, gezien de vele slachtoffers, hield ze het op 'mogelijk'. Iets later stelde ze dan weer dat het geen toeval was dat de bommen daar lagen (CGVS Huda, p. 22). Opmerkelijk is bovendien dat zij geen idee had van het aantal doden en gewonden (CGVS Huda, p. 22). Ter staving van uw relaas legde u een kopie voor van het politierapport van de ontploffing. Volgende bemerkingsen kunnen hierbij worden gemaakt. Vooreerst is het zo dat documenten slechts een bewijswaarde toegekend kunnen worden in het kader van een geloofwaardig verhaal, hetgeen in casu niet het geval is. Dient voorts te worden opgemerkt dat het voorgelegde politierapport louter een kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, wordt op zich door de Commissaris-generaal evenwel niet betwist. Alleen wijst niets uit de voorgelegde documenten erop dat uw familie gevisieerd werd. Er zouden namelijk ongeveer 9 doden, waarvan slechts één familielid, en 35 gewonden gevallen zijn, hetgeen eerder wijst op een willekeurige aanslag. Salam legde een gelegaliseerde kopie van een uitgebreid politierapport van de aanslag voor, waaronder ook een lijst van de doden en gewonden. Salam en Y. worden hierin vermeld maar Mahmoud noch Omar staan in dit document opgelijst. Blijkt voorts dat de verschillende documenten niet éénsluidend zijn wat het aantal slachtoffers betreft. Zo is in de documenten sprake van enerzijds 9 doden en 35 gewonden, anderzijds van 9 doden en 33 gewonden en nog verder van 10 doden en 34 gewonden. De variërende cijfers zijn op zijn minst merkwaardig. De overlijdensakte van Y. en de foto van de overleden Y. spreken zich niet uit over de omstandigheden van zijn dood, noch over de aanwezigheid van uw kinderen tijdens de aanslag.

Terwijl u vervolgens verklaarde dat het gezin van Mousa na de aanslagen bij u en Zahraa in Ameriyah introk (CGVS, p. 15), was Salam ervan overtuigd dat zij na de ontploffing bij zijn oom Khalil in Ameriyah gingen wonen (CGVS Salam, p. 8 en 10). Nadat hij werd geconfronteerd met uw woorden, verduidelijkte hij dat zijn vrouw helemaal niet overeen komt met Zahraa en dat hij dan ook zeker niet bij u en Zahraa zou intrekken (CGVS 15/18940, p. 10). Ook Huda bevestigde dat zij veel problemen kende met Zahraa en daarom niet bij haar zou gaan wonen. Bovendien zou Khalil zelf naar het ziekenhuis gekomen zijn en het gezin van Mousa meegenomen hebben naar zijn huis (CGVS Huda, p. 11 en 21).

Naar u voorts verklaarde, zou het gezin van Mousa na een herstelperiode van twee maanden naar Turkije vertrokken zijn, dit samen met uw zonen Mahmoud, Omar en Zaman (CGVSp. 15).

Andermaal ontkende Salam dit. Hij stelde daarentegen dat er niemand van uw gezin naar Turkije meereisde en dat hij daar ook nooit iemand van uw gezin gezien heeft (CGVS Salam p. 10 en 27). Ook Huda stelde dat Omar, Mahmoud en Zaman niet met hen naar Turkije gingen (CGVS Huda, p. 24). Bovenstaande tegenstrijdigheden brengen uiteraard ook de geloofwaardigheid van Salam in gedrang. De verklaringen van zijn vrouw Huda konden bovendien geen uitsluitend bieden over de waarachtigheid van zijn versie van de feiten. Huda bleek daarenboven dermate onwetend over tal van gebeurtenissen, wat verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van jullie relaas. Zo kon Huda niet zeggen met hoeveel mannen Badr was binnengevallen in het vastgoedkantoor of waarom men dacht dat het om Badr-leden ging. Ze wist niet wat er gebeurde op het kantoor of waarom Badr jullie kantoor nodig had. Zij kon verder niets zeggen over de inval van de veiligheidsdiensten in Zafaraniya gezien ze aan het slapen was en weet enkel dat u en Mousa werden meegenomen. Ze wist zelfs niet of haar echtgenoot wakker was op het moment van de arrestatie of er geweld werd gebruikt en of er schade was aan de woning. Huda wist ook niet wat er verder gebeurde met u en Mousa (CGVS Huda, p. 14-18). Ook kon ze niet zeggen wat er op de deur van jullie woonst in Zafaraniya werd geschreven, kon ze niet zeggen wanneer Mousa – haar schoonvader - de dreigtelefoontjes kreeg en evenmin kon ze aangeven hoeveel doden er vielen bij de aanslagen. (CGVS Huda, p. 20-22). Zij legde uit dat haar man haar niets vertelde (CGVS 18940/B, p. 18) en dat haar schoonmoeder niets wilde vertellen over de arrestatie van uzelf en Mousa, ditom haar niet bang te maken (CGVS 18940/B, p. 17). Huda blijkt er evenmin naar te hebben gevraagd, dit omdat jullie 's ochtends vroeg moesten vertrekken (CGVS Huda p. 18). Dit vergoelijkt geenszins haar onwetendheid. Ook al zou zij toen niet op de hoogte zijn gebracht door familie, er kan minstens worden verwacht dat zij nadien zou zijn ingelicht, dan wel navraag zou hebben gedaan om een zo duidelijk mogelijk beeld te hebben van de gebeurtenissen temeer daar het gaat om gebeurtenissen die allen raken aan de kern van jullie relaas. Dat zij nog steeds niet zou ingelicht worden zijn gedurende haar tijd in België, is niet aannemelijk en ondermijnt ten zeerste de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging. Het geheel van bovenstaande bevindingen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de feiten die u en uw familie in 2013 zouden hebben meegemaakt.

(...)

Tot slot blijken u, Zahraa, Salam noch Huda eenduidig over het contact dat jullie al dan niet met elkaar onderhielden. Dit is het zoveelste teken aan de wand dat geen van jullie een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld lijkt te willen scheppen. Gevraagd naar familie in België noemde u enkel de zus van Zahraa, Roa'a. Nochtans dienden u en Zahraa een dag na Salam en Huda jullie asielaanvraag in. Dat u niet zou geweten hebben dat zij in het land waren, is dan ook weinig waarschijnlijk. Salam erkende dan weer wel dat jullie ongeveer samen toekwamen in België maar dat jullie relatie verbroken is wegens familiale problemen (CGVS Salam, p. 7). Het contact tussen jullie zou volgens hem verbroken zijn sinds hij in Dora en u in Ameriyah ging wonen (CGVS Salam, p. 7-8). In België zou hij u een tweetal keer opgebeld hebben maar zonder succes. Hij zou bijgevolg ook niet weten waarom u asiel heeft aangevraagd (CGVS Salam, p. 8). Huda vertelde dan weer dat de relatie tussen u en Salam in Irak normaal was, ook na hun verhuis naar Dora en de aanslag (CGVS Huda, p. 9 en 11). Zij gaf voorts aan dat zij op dezelfde dag op het CGVS aankwamen als u en Zahraa. Gevraagd hoe het kwam dat jullie op dezelfde dag toekwamen, legde ze uit dat jullie eigenlijk wel samen gekomen zijn maar dat zij en Salam zich eerst hadden aangemeld, en later u en Zahraa. Later verduidelijkte zij dat jullie niet samen reisden vanuit Turkije maar wel dezelfde smokkelaar hadden gebruikt. Huda verklaarde bovendien dat u Salam gebeld zou hebben om te laten weten dat u in België was (CGVS Huda, p. 7-8). Dat elk van jullie een ander beeld schept of helemaal geen zicht biedt op jullie relatie, is erg bevreemdend en zet de geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken kunnen evenmin iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u, uw vrouw Zahraa en kinderen en de woonstkaarten betreffen enkel jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De foto van een huis in Zafaraniya kan evenmin uw beweringen staven. Uit de foto valt namelijk niet af te leiden of dit effectief uw huis betreft. Bovendien zijn op basis van de foto geen uitspraken mogelijk over de link van dit beschoten huis en het door u aangehaalde asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging

van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

In het kader van de asielaanvragen van de echtgenote van uw oom, Zahraa, werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegde en die in de beslissing van uw oom nog niet werden besproken wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, kopieën van de eerste pagina van jullie paspoorten, de geboorteakte van Bourouch en de woonkaarten hebben enkel betrekking op jullie persoonsgegevens en herkomst en deze staan in voorgaande niet ter discussie. Het medisch rapport van het Rode Kruis beschrijft de verwondingen die u opliep ten gevolge een ontploffing. Dat u en uw broer Yasser het slachtoffer werden van de bomaanslag wordt op zich niet betwist. Dit wordt overigens ook bevestigd door het politierapport. Om welke reden en onder welke omstandigheden jullie slachtoffer waren van de bomaanslag, blijkt evenwel niet uit deze stukken. De voorgelegde stukken kunnen dan ook niet weerhouden worden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs ter staving van uw beweringen dat dat u en uw familie gevisieerd werden en doelgericht het slachtoffer werden van de explosie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.H.S.A. (verzoekster) als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/08/2015
Overdracht CGVS: 02/02/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 september 2016 van 13.45u tot 16.50u, en werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakese te zijn van Arabische origine, geboren op 5 mei 1992 te Zafaraniya, Bagdad. U trouwde in 2009 met uw man (S.M.I.a.M.) (O.V. (...)), waarmee u drie kinderen kreeg, T., W. en B. B. werd op 21 mei 2016 geboren in België. Na uw huwelijk woonde u in Zafaraniya met uw man, uw schoonouders, uw schoonbroers, de oom van uw man, (A.I.M.a.M.) (O.V. (...)), zijn eerste vrouw Bo. en hun kinderen. Uw man werkte als loodgieter maar hielp tegelijkertijd zijn vader Mousa in zijn vastgoedkantoor te Zafaraniya. Ook zijn oom Ali werkte daar. U liep school tot het tweede jaar lager middelbaar onderwijs en was vervolgens huisvrouw.

Op 10 maart 2013 kwamen enkele onbekenden het vastgoedkantoor van uw schoonvader en zijn broer binnen. De leider, Salman (a.H.), bleek een machtig man binnen Badr-organisatie en eiste één van de grootse gronden uit Zafaraniya op. De vader en oom van Salam weigerden aan de gevraagde corruptie mee te werken. Rond 23 uur diezelfde avond – u was toen al aan het slapen - kwamen militairen Mousa en Ali halen voor ondervraging. De broer van Salman (a.H.) zou namelijk een belangrijke positie in het leger hebben. Twee uur later werden uw schoonvader en zijn broer vrijgelaten. In de ochtend besloot uw schoonvader met zijn gezin naar Dora te verhuizen. Ali trok met zijn eerste vrouw en kinderen in bij zijn tweede vrouw, Zahraa (O.V. (...)), in Ameriyah. Een paar dagen nadat jullie naar Dora verhuisden, hoorden jullie via L., een vriend van uw man, dat jullie woning in Zafaraniya werd vernield. Er werd ook op de deur geschreven: 'Matloub' ('gezocht voor bloed'). . Eens in Dora ontving uw vader twee dreig telefoons. Op 28 mei 2013 ontploften in Dora twee bommen die de familie van uw man zouden gevisieerd hebben. De eerste bom ontplofte namelijk vóór de winkel van uw schoonbroer Y., de tweede explosie vond plaats vlak voor jullie huis. Uw schoonbroer Y. kwam om het leven en uw man raakte gewond. Na de aanslag trokken jullie in bij de oom van uw echtgenoot, Khalil, in Ameriyah. Toen uw man hersteld was van zijn verwondingen, besloot u met uw gezin naar Turkije te trekken. Jullie werden naar Erbil gevoerd, vervolgens trok u met de bus naar Turkije. Op 27 juli 2015 trokken jullie via Griekenland en de Balkanroute verder tot in België. U kwam in België aan op 31 juli 2015 en diende, samen met uw echtgenote, uw asielaanvraag in op 3 augustus 2015. De oom van uw man (A.I.M.a.M.) zijn vrouw Zahraa dienden op 4 augustus 2015 een asielaanvraag in. Jullie zouden niet samen gereisd hebben maar baseren zich op dezelfde problemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en de identiteitskaarten van uw kinderen. U diende voorts ook kopieën in van de eerste pagina's van uw paspoort en deze van uw kinderen en man alsook de Belgische geboorteakte van uw dochter B.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op motieven aangehaald door uw echtgenoot, (S.M.I.A.M.). In hoofde van uw echtgenoot werd door de Commissaris-generaal besloten dat hem de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Er kan bijgevolg ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Daar u doorheen uw asielaanvraag geen andere, eigen elementen aanhaalt dan deze door uw echtgenoot ingeroepen, kan er bijgevolg ook ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt :

[idem motivering van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker]

In het kader van de asielaanvragen van de echtgenote van uw oom, Zahraa, werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegde en die in de beslissing van uw oom nog niet werden besproken wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, kopieën van de eerste pagina van jullie paspoorten, de geboorteakte van B. en de woonstkaarten hebben enkel betrekking op jullie persoonsgegevens en herkomst en deze staan in voorgaande niet ter discussie. Het medisch rapport van het Rode Kruis beschrijft de verwondingen die u opliep ten gevolge een ontploffing. Dat u en uw broer Y. het slachtoffer werden van de bomaanslag wordt op zich niet betwist. Dit wordt overigens ook bevestigd door het politierapport. Om welke reden en onder welke omstandigheden jullie slachtoffer waren van de bomaanslag, blijkt evenwel niet uit deze stukken. De voorgelegde stukken kunnen dan ook niet weerhouden worden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs ter staving van uw beweringen dat dat u en uw familie gevisieerd werden en doelgericht het slachtoffer werden van de explosie."

De door uzelf voorgelegde huwelijksakte kan ook geen andere licht werpen op voorgaande temeer daar dit document enkel betrekking aantoonst dat u met Salam gehuwd bent en dit feit op zich nergens worden betwist. De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

Ook in hoofde van de echtgenote van Ali, Zahraa, besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de schending van:

"-artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikels 48/3,48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980

-artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

-beoordelingsfout

-Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)".

Zij geven een overzicht van de motieven opgenomen in de bestreden beslissingen. Verder stellen zij te volharden in hun verklaringen en uitleg bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekers kunnen geen uitleg geven in naam van de oom van verzoeker doch blijven erbij dat zij de waarheid hebben verteld. Hoewel hun problemen dezelfde oorzaak hebben, kunnen zij niet worden vergeleken. Dat verzoekers de waarheid vertellen, blijkt uit de documenten waaruit blijkt dat verzoeker slachtoffer werd van een aanslag in 2013. *"Aangezien asielaanvragen individueel beoordeeld moeten worden begrijpen verzoekers niet waarom het feit dat de oom van verzoeker foute informatie over de aanslag geven hun geloofwaardigheid aantast."*

"Het feit dat verzoeker ook in het immo-kantoor werkte blijkt uit het feit dat spontaan kan zeggen de L. ook in het kantoor werkt (CGVS verzoeker, p. 14). Het feit dat hij aanwezig was toen de Badr-leden binnenkwamen blijkt ook uit zijn doorleefd relaas van het incident in het immo- kantoor (CGVS verzoeker, p. 20 en pp. 22-23).

Verzoekers blijven met hetzelfde onbegrip m.b.t de verklaringen van zijn oom wat hun woonplaatsen betreft en de personen die met hen naar Turkije gereisd zijn. Hij kan alleen verijzen naar zijn verklaringen van deze tegenstrijdigheden tijdens het interview op het CGV (zie o.a. p. 10, p. 12, p. 143

Verzoeker verstaat ook niet waarom zijn verklaringen zo fel verschillen van deze van zijn oom wat de omstandigheden van de arrestatie van zijn vader en zijn oom. el moet hier ook opgemerkt worden dat de familie van verzoeker en de familie van zijn oom in hetzelfde complex wonen maar in twee verschillende huizen (CGVS verzoeker, p. 7 en p. 9).

Over het toevallig karakter van de ontploffing meent verzoeker dat het feit dat er na het bezoek op het immo-kantoor, de arrestatie van zijn vader en zijn oom de dreigtelefoons plots in hun straat twee ontploffingen gebeuren, een voor de winkel waar zijn broer aan de slag was en een ander voor hun huis niet een toeval kan zijn en dat dit hele feitencomplex gelinkt zijn (zie ook CGVS verzoeker, p. 26).

Wat de onwetendheden van verzoekster betreft die niet toelaten om een uitsluitel te bieden op de juiste versie van de feiten dient er opgemerkt te worden dat verzoekster de kernelementen over de reden van de problemen met de Badr militie wel kent, wat er op de dag van het bezoek in de winkel gebeurd is (zie CGVS verzoekster, pp. 8-9 en pp. 15-16). Dat zij alle details niet kent is niet verbazend aangezien zij niet aanwezig was.

Ook over het huis in Zafaraniya weet ze dat er schade aangebracht werd, dat er iets op de deur geschreven werd en dat dit via L. geweten was (CGVS verzoekster p. 19).

Wat hun relatie betreft maakt het CGVS een beoordelingsfout wanneer hij beweert dat verzoeker twee keer zonder succes zijn oom belde. Hij heeft zijn oom twee keer gebeld en zijn oom belt niet terug. Hij heeft ook opgemerkt dat hij "een zuur gezicht" had. Daarna heeft hij afstand genomen.

De overige tegenstrijdigheden of onduidelijkheden zijn niet vaan die aard om de hele geloofwaardigheid van verzoekers aan te tasten."

“Het CGVS meent dat de moord op de broer van verzoeker het gevolg is van het algemeen sektarisch geweld die in 2006 heetste en dat verzoekers familie niet specifiek werden gevisieerd.

Het feit dat een grote groep mensen gevisieerd is, is op zich geen reden om de vluchtelingenconventie niet toe te passen. Verzoeker legt uit dat zijn broer vermoord werd omwille van zijn soennitische strekking en hun verblijf in een sjiitische wijk. Toen werden de soennieten in de wijk systematisch bedreigd, vervolgd, ontvoerd of vermoord door de sjiitische milite met doel om zij uit de wijk weg te jagen. Dit stemt helemaal overeen met de informatie beschikbaar over die periode en word ook zo uitgelegd door verzoeker.

Dit dient dus onderzocht te worden als een vervolging op basis van de religieuze overtuiging van verzoeker. Het feit dat het CGVS de moord van de broer van verzoeker als het gevolg van algemeen sektarisch geweld is dus tegenstrijdig : een slachtoffer van sektarisch geweld werd gevisieerd omwille van zijn geloofstrekking en deze moord moet als doelgericht beschouwd worden.

Dar die vrees niet meer actueel zou zijn blijkt niet uit de objectieve informatie waaruit blijkt dat de sjiitische milities regelmatig de soennieten aanvallen en dat soennieten in Bagdad een hoger risico lopen slachtoffer te worden van vervolgingen van deze actoren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hecht een bijzonder gewicht aan het feit dat iemand in het verleden al een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)beleefde. De moord op de broer van verzoeker moet dus in overweging genomen worden en er moet een bijzonder gewicht worden gegeven aan dit element.

Deze vervolging moet ook in overweging genomen worden samen met het feit dat verzoeker slachtoffer was van een aanslag. Het CGVS betwist dat deze aanslag doelgericht was. Op dit argument werd een antwoord geboden hierboven.

Moest U Raad besluiten dat deze aanslag niet op de familie van verzoeker gericht was, blijkt het dat deze aanslag gepleegd werd in de wijk Doura, een soennitische wijk, waardoor men op zijn minst moet besluiten dat die op de soennitische gemeenschap gericht is. In het context van het sektarisch geweld moet dit feit doen besluiten dat deze aanslag doelgericht is.

Daden van vervolging worden in artikel 48/3, §2 van de vreemdelingenwet gedefinieerd :

(...)

Dit stemt ook overeen met wat de UNHCR stelt over de definitie van daden van vervolgingen :

(...)

Uit deze definities blijkt dat alle feiten in overweging genomen dienen te worden en dat de eventuele samenstel van verschillende feiten ook tot een gezamenlijke analyse van deze feiten dient te leiden om al dan niet te oordelen dat er sprake zou zijn van een vervolging. Dit is ook de reden waarom Uw Raad al heeft beslist om beslissingen van het CGVS te vernietigen wanneer het profiel, het parcours en de eerdere problemen, ook wanneer zij zich in het verleden hebben voorgedaan, niet voldoende onderzocht of in aanmerking genomen werd (RvV, arrest n° 166.263 van 21 april 2016, §§ 5.4 tot 5.6).

Het volstaat dus niet vast te stellen dat de eerdere vervolgingen vandaag niet actueel zijn om de asielaanvraag te weigeren.

Verzoeker meent dat, ook als U Raad niet overtuigt is dat de aanslag waarin verzoeker gewond raakte op zijn familie gericht was, blijkt het dat het tenminste op de soennieten gericht was en dat verzoeker gewond raakte omwille van zijn geloofstrekking. Dit, onderzocht in het licht van de eerdere vervolgingen van verzoeker, ni. de moord op zijn broer om sektarische redenen moet als een vervolging beschouwd worden.

Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stelt :

(...)

Buiten het betwisten van het gericht karakter van de aanslag, worden er geen ernstige redenen aangehaald om aan te nemen de eerdere vervolgingen zich niet opnieuw zullen voordoen.”

Verzoekers gaan vervolgens in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Zij betogen in dit kader vooreerst dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet een ruime bescherming beoogt te bieden dan artikel 3 van het EVRM. In dit kader wijzen zij erop dat de situatie moet worden onderzocht in functie van het profiel van de betrokkene. Tevens verwijzen zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stellen zij dat dit artikel ook van toepassing is op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en vestigen zij de nadruk op hun persoonlijke profiel en ervaringen. Zij benadrukken opnieuw dat niet betwist wordt dat verzoeker in 2013 slachtoffer werd van een bomaanslag en dat enkel het gerichte karakter van deze aanslag wordt betwist. Derhalve is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing.

“De veiligheidssituatie beschreven in de COI-Focus vormt geen goede reden om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen aangezien het aantal doden nog steeds bijzonder hoog ligt; aanslagen nog dagelijks gebeuren en de veiligheidssituatie verergert is sinds de lente 2016 ten aanzien van de vorige periode.

Ook blijkt het dat het risico voor soennieten hoger ligt.

Om die redenen dient het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden.”

Verzoekers uiten vervolgens kritiek op de wijze waarop de commissaris-generaal artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet toepast. Zij geven een uiteenzetting omtrent het begrip willekeurig geweld en betwisten dat een groot deel van het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn. Dat verzoeker een soenniet is, verhoogt het risico om slachtoffer te worden van geweld. Verzoekers stellen dat ook het doelgericht geweld ertoe bijdraagt de graad van het geweld te verhogen.

Zij geven een uiteenzetting omtrent de kwantitatieve en de kwalitatieve elementen en de mate waarin deze kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader doen zij gelden:

“In dit verband moet er opgemerkt worden dat er wel een subsidiaire bescherming toegekend werd aan personen afkomstig van Bagdad gedurende het jaar 2014 en een deel van het jaar 2015. Toen werd de graad van het geweld in Bagdad, stad en provincie, kwantitatief hoog genoeg na analyse van de kwalitatieve elementen beschouwd om te besluiten dat deze combinatie ertoe leidt om de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) toe te kennen.

Aangezien de huidige veiligheidssituatie tijdens het tweede en derde trimester 2016 even erg of erger is dan gedurende de twee laatste trimesters van 2014 is dient er ofwel te worden besloten dat de graad van het geweld opnieuw hoog genoeg is om te besluiten dat een burger louter door zijn aanwezigheid een risico op ernstige schade loopt, ofwel dat er significante verbeteringen plaatsvonden in de kwalitatieve elementen in vergelijking met de periode 2014-augustus 2015 (zie in die zin o.a. RVV arrest n° 165.611 van 12 april 2016)”.

Verzoekers verwijten de commissaris-generaal, verwijzende naar een aantal bepalingen en beginselen en naar rechtspraak dienaangaande, dat de informatie in het administratief dossier (vooral voor wat betreft het kwalitatieve luik) onvoldoende actueel is.

Zij voeren aan dat er naast de gehanteerde factoren van de commissaris-generaal ook andere kwalitatieve factoren in overweging genomen moeten worden. Zij lijsten de te hanteren kwalitatieve elementen op, geven hierover een uiteenzetting en uiten kritiek op het feit dat en de wijze waarop de commissaris-generaal deze hanteert. In dit kader verwijzen zij uitgebreid naar de inhoud van de landeninformatie in het administratief dossier. Tevens toetsen zij de situatie meermaals af aan de periode 2014-2015, wanneer er wel subsidiaire bescherming werd verleend.

Verzoekers citeren uit informatie over de humanitaire crisis in Irak. Zij stellen dat er geen gunstige evolutie blijkt. Vervolgens betwisten zij dat de aanwezigheid van interne vluchtelingen een pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld en verwijten zij de commissaris-generaal dat er geen rekening wordt gehouden met de duur van het conflict.

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekers een Frans arrest bij het verzoekschrift waarin in april 2016 werd besloten dat de situatie in Bagdad aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 3).

2.1.3. Verzoekers leggen door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft informatie over de veiligheidssituatie in Irak en over de delicate positie voor soennieten in Irak. Deze informatie vormt volgens verzoekers een bijkomend bewijs voor het gegeven dat de situatie voor soennieten aan het verslechteren is. Tevens toont deze informatie volgens hen aan dat er geen goede redenen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bestaan om aan te nemen dat hun familie, die reeds meermaals slachtoffer werd van vervolging omwille van hun religie, niet opnieuw slachtoffer zal worden van vervolging.

2.1.4. De commissaris-generaal legt in een aanvullende nota van 22 augustus 2017 een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 5 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Hij brengt in een aanvullende nota van 23 november 2017 opnieuw een COI Focus neer over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze werd door Cedoca opgemaakt op 25 september 2017.

2.1.5. In een aanvullende nota van 28 november 2017, die tevens werd neergelegd ter zitting, voegen verzoekers de rechtspraak van de Algemene Vergadering van Raad over de veiligheidssituatie in Bagdad toe aan het dossier (RvV 20 november 2017, nrs. 195 227 en 195 228).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Verzoekende partijen wijzen in het onderhavige verzoekschrift andermaal op het overlijden van Wi., de broer van verzoeker. Tevens wijzen zij daarbij op de inhoud van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu zijn er goede redenen voorhanden om aan te nemen dat voormelde vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Dienaangaande wordt door de commissaris-generaal immers met recht gemotiveerd:

“De moord op Wi. in 2006 wordt door het CGVS niet betwist. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenis dient evenwel te worden opgemerkt dat de dood van Wi. geen directe vluchtaanleiding vormde voor u of iemand anders van het gezin. U legde uit dat er geen reden was voor de dood van Wi., behalve dat jullie soenniet waren in een sjitische wijk, namelijk Twarth wijk (CGVS 15/18940, p. 6). Jullie verhuisden, konden de draad van het leven opnieuw oppikken en ongestoord verder leven tot 2013. De problemen die u in 2013 ondervond, staan bovendien los van de moord van Wi., hetgeen u ook zelf bevestigde (zie CGVS, p. 17). Men kan bijgevolg aannemen dat Wi. het slachtoffer werd van het algemeen sektarisch geweld dat toen woedde, en dat jullie aldus niet specifiek gevisieerd werden door Jaish al Mehdi. Uw vrees dienaangaande kan derhalve niet meer als actueel beschouwd worden. De documenten die u neerlegde in verband met de dood van Wi. wijzigen hier niets aan. De kopie van de overlijdensakte en het uittreksel van overlijden tonen aan dat Wi. om het leven kwam, hetgeen ook wordt aangenomen door het CGVS. Ook het autopsierapport wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie gezien het zich niet uitspreekt over de omstandigheden van de dood van Wi. Uit uw verklaringen noch uit de voorgelegde stukken aangaande de dood van Wi. kan in uw hoofde worden besloten tot een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontcrachten.

In hun verklaringen in het onderhavige verzoekschrift bevestigen zij dat de moord op Wi. kaderde in de algemene sektarische spanningen in 2006. Gezien verzoekers daarna nog jarenlang in Irak bleven, hun leven aldaar na te zijn verhuisd eenvoudigweg konden verderzetten en verder niet specifiek werden gevisieerd ten gevolge van de feiten in 2006, zijn er goede redenen voorhanden om aan te nemen dat zij heden ingevolge deze feiten geen nieuwe problemen riskeren bij een terugkeer naar Irak.

De verwijzing naar informatie omtrent de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers. Uit deze informatie en uit de overige informatie in het dossier kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoekers het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekers dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge deze loutere religieuze aanhorigheid en hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn aanvullende nota.

Hieruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet terug te sturen naar het land en de regio van herkomst van verzoekers. Verzoekers dienen aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst – al dan niet omwille van het profiel als soenniet van verzoekers – problemen dreigen te ondervinden.

Blijkens het voorgaande, kan de moord op Wi. daarbij in hun hoofde niet worden aanzien als concrete aanwijzing voor het bestaan van enig risico in hun hoofde.

Verzoekers vestigen daarnaast de aandacht op de dubbele aanslag waarvan verzoeker en diens broer in 2013 slachtoffer werden en die kadert in de aangevoerde asielmotieven.

Omtrent deze asielmotieven, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst terecht gesteld dat de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd doordat verzoeker, diens echtgenote en diens oom tegenstrijdige verklaringen aflegden over de eigenaar van de zaak die centraal staat in het asielrelaas en over de aanwezigen in de zaak op het moment van het bezoek van Badr.

Verzoekers slagen er niet in deze vaststellingen te weerleggen. De strijdigheid omtrent de eigenaar van de zaak laten zij onverlet. Dat verzoeker ook in het immobiliënkantoor werd tewerk gesteld wordt niet betwist. Verder beperken zij zich tot de bevestiging van hun verklaringen omtrent de aanwezigheid van verzoeker bij het incident en tot de stelling dat zij niet begrijpen waarom de oom van verzoeker andere verklaringen aflegde. Hiermee bieden zij geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun gezegden en deze van de oom van verzoeker. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door asielzoekers die zich beroepen op dezelfde feiten is in tegenstelling met hetgeen verzoekers laten uitschijnen bovendien wel degelijk een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van asielzoekers die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden vastgesteld dat verzoekers omtrent de arrestatie van verzoekers vader en oom verklaringen aflegden die met de verklaringen van verzoekers oom en diens echtgenote geheel niet stroken.

Verzoekers voeren ter weerlegging van deze vaststellingen geen dienstige argumenten aan. Dat zij woonden in verschillende woongedeelten, kan niet verklaren waarom voormelde personen tegenstrijdige verklaringen aflegden over de feiten waarbij zij allemaal aanwezig zouden zijn geweest. Voor het overige komen verzoekers andermaal niet verder dan aan te geven dat zij niet begrijpen waarom verzoekers oom dermate afwijkende verklaringen aflegde. Hiermee bieden zij geen verklaring voor voormelde vaststelling.

De motivering omtrent de vermeende problemen tussen maart 2013 en mei 2013, laten verzoekers verder ongemoeid. Deze vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien zij deze ongemoeid laten, onverminderd overeind.

Verzoekers voeren verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van volgende motieven:

“Ook wat de overige feiten betreft, wijken jullie verhalen opnieuw van elkaar af. Zo getuigde u dat u, samen met uw eerste vrouw Bo., jullie kinderen en de familie van uw broer Mousa, van Zafaraniya naar Dora verhuisde. Op het moment van de ontploffingen was u op bezoek bij Zahraa maar enkele van uw kinderen bevonden zich wel degelijk in Dora. Uw zoon Mahmoud liep als reactie op de eerste ontploffing het huis uit en werd gewond toen op dat moment de tweede bom ontplofte.. Ook uw zoon Omar raakte gewond (CGVS, p. 15). Echter, volgens Salam zou u na de arrestatie door de veiligheidsdiensten bij Zahraa in Ameriyah gaan wonen zijn, en zou u derhalve nooit in Dora gewoond hebben (CGVS Salam, p. 20). Ook uw eerste vrouw en jullie kinderen woonden niet in Dora. Bijgevolg waren ook geen van uw kinderen betrokken bij de ontploffing (CGVS Salam, p. 26). Huda geconfronteerd met uw stelling dat Mahmoud en Omar gewond geraakten, stelde ook zij dat er geen van uw kinderen in Dora woonden of aanwezig waren tijdens de aanslagen (CGVS Huda, p. 23). Deze tegenstrijdigheden zijn uiteraard frappant. Jullie waren het wel eens over de doden en gewonden binnen het gezin van Mousa: zo overleed Y. en geraakten Salam en zijn moeder gewond. Opmerkelijk is evenwel dat Salam, volgens zijn getuigenis, op identiek dezelfde manier gewond geraakt zou zijn als uw zoon Mahmoud (CGVS, p. 15 en CGVS Salam, p. 21). Dit doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. De verklaringen van Huda boden evenmin uitsluitel. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat de eerste bom ontplofte vlak voor de winkel van Y., wat zij daarna onmiddellijk aanpaste en beweerde: ‘tussen het huis en de winkel, een afstand’ (CGVS Huda, p. 21).

Haar gevraagd of de bommen mogelijks toevallig dichtbij jullie woning en winkel lagen, gezien de vele slachtoffers, hield ze het op 'mogelijk'. Iets later stelde ze dan weer dat het geen toeval was dat de bommen daar lagen (CGVS Huda, p. 22). Opmerkelijk is bovendien dat zij geen idee had van het aantal doden en gewonden (CGVS Huda, p. 22). Ter staving van uw relaas legde u een kopie voor van het politierapport van de ontploffing. Volgende bemerkingen kunnen hierbij worden gemaakt.

Vooreerst is het zo dat documenten slechts een bewijswaarde toegekend kunnen worden in het kader van een geloofwaardig verhaal, hetgeen in casu niet het geval is. Dient voorts te worden opgemerkt dat het voorgelegde politierapport louter een kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dat er een aanslag zou hebben plaatsgevonden, wordt op zich door de Commissaris-generaal evenwel niet betwist. Alleen wijst niets uit de voorgelegde documenten erop dat uw familie gevisieerd werd. Er zouden namelijk ongeveer 9 doden, waarvan slechts één familielid, en 35 gewonden gevallen zijn, hetgeen eerder wijst op een willekeurige aanslag. Salam legde een gelegaliseerde kopie van een uitgebreider politierapport van de aanslag voor, waaronder ook een lijst van de doden en gewonden. Salam en Y. worden hierin vermeld maar Mahmoud noch Omar staan in dit document opgelijst. Blijkt voorts dat de verschillende documenten niet éénsluidend zijn wat het aantal slachtoffers betreft. Zo is in de documenten sprake van enerzijds 9 doden en 35 gewonden, anderzijds van 9 doden en 33 gewonden en nog verder van 10 doden en 34 gewonden. De variërende cijfers zijn op zijn minst merkwaardig. De overlijdensakte van Y. en de foto van de overleden Y. spreken zich niet uit over de omstandigheden van zijn dood, noch over de aanwezigheid van uw kinderen tijdens de aanslag."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers hiertegen geen concrete en dienstige argumenten aanvoeren, onverminderd gehandhaafd.

Voorts blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen dat verzoekers over hun woonplaats en over de familieleden die hen vergezelden naar Turkije verklaringen aflegden die in strijd zijn met de verklaringen van verzoekers oom.

Zij slagen er niet in deze tegenstrijdigheden te ontcrachten. Opnieuw beperken zij zich ertoe aan te geven niet te begrijpen waarom verzoekers oom andere verklaringen aflegde. Hiermee bieden zij geen dienstige uitleg voor de voormelde tegenstrijdigheden.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd dat verzoekster niet in staat bleek uitsluitel te bieden over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Bovenstaande tegenstrijdigheden brengen uiteraard ook de geloofwaardigheid van Salam in gedrang. De verklaringen van zijn vrouw Huda konden bovendien geen uitsluitel bieden over de waarachtigheid van zijn versie van de feiten. Huda bleek daarenboven dermate onwetend over tal van gebeurtenissen, wat verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van jullie relaas. Zo kon Huda niet zeggen met hoeveel mannen Badr was binnengevallen in het vastgoedkantoor of waarom men dacht dat het om Badr-leden ging. Ze wist niet wat er gebeurde op het kantoor of waarom Badr jullie kantoor nodig had. Zij kon verder niets zeggen over de inval van de veiligheidsdiensten in Zafaraniya gezien ze aan het slapen was en weet enkel dat u en Mousa werden meegenomen. Ze wist zelfs niet of haar echtgenoot wakker was op het moment van de arrestatie of er geweld werd gebruikt en of er schade was aan de woning. Huda wist ook niet wat er verder gebeurde met u en Mousa (CGVS Huda, p. 14-18). Ook kon ze niet zeggen wat er op de deur van jullie woonst in Zafaraniya werd geschreven, kon ze niet zeggen wanneer Mousa – haar schoonvader - de dreigtelefoontjes kreeg en evenmin kon ze aangeven hoeveel doden er vielen bij de aanslagen. (CGVS Huda, p. 20-22). Zij legde uit dat haar man haar niets vertelde (CGVS 18940/B, p. 18) en dat haar schoonmoeder niets wilde vertellen over de arrestatie van uzelf en Mousa, ditom haar niet bang te maken (CGVS 18940/B, p. 17). Huda blijkt er evenmin naar te hebben gevraagd, dit omdat jullie 's ochtends vroeg moesten vertrekken (CGVS Huda p. 18). Dit vergoelijkt geenszins haar onwetendheid. Ook al zou zij toen niet op de hoogte zijn gebracht door familie, er kan minstens worden verwacht dat zij nadien zou zijn ingelicht, dan wel navraag zou hebben gedaan om een zo duidelijk mogelijk beeld te hebben van de gebeurtenissen temeer daar het gaat om gebeurtenissen die allen raken aan de kern van jullie relaas. Dat zij nog steeds niet zou ingelicht geworden zijn gedurende haar tijd in België, is niet aannemelijk en ondermijnt ten zeerste de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging."

Verzoekers slagen er niet in deze motieven te ontcrachten.

Dat verzoekster niet aanwezig was ten tijde van (al) de feiten, wordt in de voormelde motieven terdege in rekening gebracht en kan omwille van de in deze motieven opgenomen redenen niet verklaren waarom zij hiervan nog steeds niet op de hoogte was in het kader van onderhavige asielprocedure.

Dat verzoekster een aantal andere gegevens wel kon verstrekken, dekt haar voormelde onwetendheid omtrent essentiële elementen in het relaas verder niet toe.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers aangevoerde asielrelaas.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoekers oom, die zich in het kader van diens asielaanvraag en de beroepsprocedure die bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 199 421 beriep op hetzelfde asielrelaas als verzoekers en hierin blijkens het niet-betwiste feitenrelaas één van de antagonisten was, is teruggekeerd naar Irak (RvV 8 september 2017, nr. 191 718).

Nergens uit de stukken van het dossier blijkt daarbij dat verzoekers oom aldaar (nog) enig probleem zou ondervinden. Dit wijst er duidelijk op dat de door verzoekers aangevoerde vrees voor vervolging niet, minstens niet langer, gegrond is.

Verzoeker werd op deze vaststelling gewezen ter terechtzitting van 6 september 2017 en verstreekte in dit kader geen dienstige uitleg. Waar hij beweerde dat zijn oom zijn relaas zou hebben gestolen, doet dit integendeel nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten en vrees. Uit de hoger aangehaalde gezegden blijkt immers dat verzoeker eerder duidelijk aangaf dat hijzelf en zijn oom gemeenschappelijke asielmotieven hadden.

De voorhanden zijnde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de dubbele aanslag waarvan verzoeker en zijn broer in 2013 slachtoffer werden kaderde in de aangehaalde (ongeloofwaardig bevonden) problemen. Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze aanslag doelgericht was en specifiek gericht was op verzoeker en diens familieleden. Derhalve zijn er goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekers niet opnieuw slachtoffer zullen worden van vergelijkbare feiten bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Dit wordt overigens bevestigd door het gegeven dat zij het nodig achtten om de voormelde aanslag te kaderen in een asielrelaas waaraan geen geloof kan worden gehecht.

De verwijzing naar informatie omtrent de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad is ook in dit kader niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers. Uit deze informatie en uit de overige informatie in het dossier kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoekers het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge deze loutere religieuze aanhorigheid en hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij opnieuw verwezen worden naar de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 waarnaar verweerder verwijst in zijn aanvullende nota. Hieruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet terug te sturen naar het land en de regio van herkomst van verzoekers. Verzoekers dienen ook wat dit aspect betreft aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst – al dan niet omwille van het profiel als soenniet – problemen dreigen te ondervinden. Blijkens het voorgaande, kan de dubbele aanslag waarvan verzoeker en diens broer in 2013 slachtoffer werden, daarbij niet worden aanzien als concrete aanwijzing voor het bestaan van een risico in hoofde van verzoekers.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in bestreden beslissingen vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 en 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden werden geveld (onder meer in Frankrijk) is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers' asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, hun religie als soenniet en de feiten waarvan verzoeker en diens broers in het verleden slachtoffer werden en waar zij in dit kader verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen inzake deze elementen. Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoekers niet aan dat zij op voormelde basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP